

ZARZĄDZENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

Na podstawie art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k. odmawiam przyjęcia wniosku R. M. W. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2018 r., II KK 296/18, o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej, wobec jego niedopuszczalności z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

W dniu 24 kwietnia 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek R. M. W. o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Wezwany, zarządzeniem z dnia 30 kwietnia 2019 r. (doręczonym w dniu 10 maja 2019 r.), do sprecyzowania przedmiotowego wniosku skazany – pismem z dnia 13 maja 2019 r. (data złożenia w administracji Zakładu Karnego w P.) – wskazał, że jego wniosek dotyczy wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2018 r., II KK 296/18, którym to orzeczeniem Sąd Najwyższy oddalił, jako oczywiście bezzasadną kasację jego obrońcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt II K [...].

Ponieważ wniosek o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie jest niedopuszczalny z mocy ustawy, w oparciu o przepisy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. – stosowane w postępowaniu wznowieniowym odpowiednio (art. 545 § 1 k.p.k.) – należało odmówić jego przyjęcia.

Nie może budzić wątpliwości, że nie jest możliwe wznowienie – w trybie przepisów rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego – postępowania, w którym Sąd Najwyższy oddalił kasację, jako że tego rodzaju orzeczenie Sądu Najwyższego nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne. Oddalając kasację, również w wypadku uznania jej za oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy orzeka jedynie o niezasadności skargi kasacyjnej, i w żadnym wypadku nie wkracza w sferę, w której zaskarżony kasacją wyrok korzysta z powagi rzeczy osądzonej. Powyższy pogląd utrwalony jest zarówno w piśmiennictwie (zob. P. Hofmański (red.) i in.: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2012, t. III, s. 370; D. Świecki (red.) i in.: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2017, s. 629; A. Sakowicz (red.) i in.: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2018, s. 1322), jak i w orzecznictwie (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2000 r., I KZP 37/00, OSNKW 2000, z. 9-10, poz. 78; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 kwietnia 2001 r., III KO 53/99, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 67; z dnia 27 lipca 2001 r., III KO 115/00, OSNKW 2001, z. 9-10, poz. 83; z dnia 27 września 2004 r., III KO 29/04, R-OSNKW 2004, poz. 1669; z dnia 5 lipca 2007 r., V KO 15/07, R-OSNKW 2007, poz. 1564; z dnia 25 listopada 2010 r., V KO 87/10, R-OSNKW 2010, poz. 2369), i Sąd Najwyższy w tej sprawie nie znajduje podstaw faktycznych i prawnych aby od niego odstąpić.

W tym stanie rzeczy zarządzono jak na wstępie.

aw